

Előfizetési ár:
Egy évre 12 kor.
Fél évre 6 kor.
Negyed évre 3 kor.
Egyes szám 24 fill.

HONTI LAPOK

Nyilttér sora 40 fill.
Hivatalos
s magánhirdetések
árszabás szerint.
Többeszi hirdetés-
nél ártengedmény.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
IPOLYSÁGON.

Szerkesztő és lapfőlapadonos:
HALÁSZ FERENC.

Megjelen
szombaton reggel.

PÜNKÖSD.

Ipolyság, május 18.

A zsidó nép a tiz parancsolat kiadásának, a keresztény világ pedig a szentlélek elküldetésének emlékére szenteli pünkösöd ünnepét. Különös benne az, hogy mindkettőnek elküldése menydörgés és villámlás közt történt meg.

A korszellem fejlődésében mindkét vallásbeli ünnep hatalmas tényezőként szerepel.

A tiz parancsolatnak a sinai hegyen történt kiadásával vette kezdetét a valódi törvényes alkotás, úgy, hogy mai törvényeink alapjául is a tiz parancsolat fekszik.

A második Jézus tanítványainak a szentlélek által való megszállása.

Ama kornak úgy vallási, mint politikai életét, mind a kormányzat, mind a törvénykezés tekintetében, mély homályosság fődte.

A hierarkia hihetetlen arányokban tul volt terpeszkedve; úgy az egyházi, mint a világi hatalmat teljesen magába szivta föl. A történelem haso-

gató világossággal tünteti fel, hogy mily nagyarányu volt e korban a hatalmi tulkapás, s mily óriási bátorság kellett annak megtöréséhez. De a korszellem is megkövetelte már, hogy a buta elmaradottságba visszazoritott emberiség úgy vallási, mint egyéb dolgaiban szabad és tiszta öntudatra magasodjék föl.

Az idő ezen teljességében a megváltó ígéréteinek beteljesüléseként megérkezett a szentlélek tüzes nyelvek alakjában az első pünkösöd nagy ünnepén és szállott alá a tanítványokra, kik: „megtelének mindnyájan szentlélekkel és kezdének szólalni más nyelveken, a mint a szentlélek ad vala nekik szólniok.”

Minő bátorságot eredményezett, mekkora hatást tett, s mily mélyen járó szellemi képességgel és ékesszólással ihlette meg a szentlélek erejének csodálatos munkálkodása a minden tudományos pallérozottság hián való tanítványokat, kik a mesternek tőlük való elválása miatt kislelküsködve, szorongó érzések közt néztek a jövő elé: mutatja a bekövetkezetteredmény, Krisztus vallásának diadalmas terjedése.

Azóta csaknem két ezer év pörgött le az idők végtelen homokóráján. Azóta a szentlélek ereje sok csodát művelt, a történelem tanúságai szerint a népek életében sok korszakot nyitott.

A szentháromság titkai emberi kicsik és nagyok előtt megfejthetlen, kinyithatlan misztérium. A szentlélek is ennek egyik részese lévén, csodatevő hatalmát bámuljuk, de véges agygyal nem értjük. Csak hatását látjuk a szabadságért elvérzett bajnokok szívében, és oly nagy férfiak szellemében, kik az emberiség boldogulása érdekében örölték föl magukat.

Ez a pünkösdi szentlélek, kinek a tanítványokra való leszállása hajdan oly nagy hatással és eredménynyel volt a szellem ujjáébredésére nézve, Ez a szentlélek, kiből ma csak a tüzes nyelveket látjuk, szellemét — sehol.

Ez a pünkösdi szentlélek jelenjen meg újra, öntsön minden szívbe magasztos érzelmeket, ez vezérelje meggyőzhetlen erejével az elfogultakat a tisztánlátásra, hogy felismervén az igazság útját, azon egymást megértve és szeretve haladhassunk jó és üdvös célok felé!

Mikor a gyöngyvirág nyílik.

Irta: Nagyné Nagy Erzsé.

Végtelenül szeretem, imádom a virágot, mióta élek, mindig. A szüleimtől örököltem ezt a szenvedélyemet. Virágos kert volt a szobám, az a bájos kis paradicsom — az udvarunk, — a mező, a hol gyermekkoromban oly sokat időztem, még talán a bölcsőm is.

Az ibolyát, fehér orgona és gyöngyvirágot szeretem a legjobban. Ha meghalok, ezekkel az édes virágokkal hiatsók tele a ravatalomat, ezekből tegyenek koszorut a koporsómra, a síromra, a kik szeretnek.

Pedig mennyi gyászt, fájó könnyet és bánatot ébreszt bennem egy szál gyöngyvirág látása is, de mégis oly nagyon kimondhatatlanul szeretem ezt a bájos kis virágot, pedig ugyszólván az életem minden szerencsétlenségét felidézi e virág látása.

Majd elmondom; olyan fájó, szomorú történet az.

Még alig tiz éves gyermek voltam, mikor az intézetben — a hova jártam — egy vén bécsi ballett-mester táncolni tanított a többi leányakkal. Kiszenvedhetetlen ember volt. Korbácsal ütötte apró lábacskaikat a növendékeknek. Nekem ugyan bőven kijutott belőle, mert teljes életemben valami barbár szokásnak tartottam, különösen a gyors táncot, de nagy nehe-

zen mégis csak megtanultam, sőt még a ballettet is.

Mikor 15 éves leány lettem, nem tudtam a táncból semmit. — Elfelejtettem. Anyám egy jó táncitanítóhoz adott ismét. Az kinezott három hónapig.

Járt a táncórára egy előkelő földbirtokosnak a leánya is. Feltűnő szép leány volt. Egy alkalommal nem az édes anyja, hanem egy szép fiatal ember jött a kis leányért, de az soha nem táncolt senkivel, mint a hogyan akkor mi, kis suttyó leányok mondtuk: — az már nagy fiatal ember volt.

Emlékszem, február utolja volt, s a fiatal embernek négy szál gyöngyvirág volt gomblyukba tűzve. Akkor még csak úgy lehetett Miskolcon olyan korán gyöngyvirágot hordani, ha azt Pestről rendeltük. Képzelné lehet, milyen hatást tett reám az a friss, remek virág, majd elnyeltem a szememmel.

Már pedig, ha én megnéztem, — ha akartam valamit, akkor az anyémnek kellett lenni. Ugy volt a gyöngyvirág is. Nagyon szép volt ugyan a fiatal ember is, de nekem csak a virága kellett.

Vagy negyedik este hozzám jött, felkért egy négyesre, bemutatkozott, kezét csókolt és azt kérdezte: — ugy-e, nagysád, szereti a virágot?

— A végtelenségig, — mondtam.

A nagysád szóra és a kézesókra igen elpirultam, mert eddig az öreg dajkánk és mezei munkásaink csak kisasszonykának

hívtak, kezét pedig nem csókolt nekem még a kis cica sem, anyám nem is engedte volna.

A gyöngyvirág ezentul minden este az enyém lett. Nem két-három szál, hanem egy esokor. Pedig az ilyen fényűzés rengeteg pénzbe került.

A szezon a bállal befejeződött. Én egyszerű, fehér kis esipke-ruhát kaptam a bálra. Mikor a terembe léptem, a fiatal ember elém jött s egy óriás esokrot hozott és e szavakkal adta át:

— A legszebb bálkirálynőnek.

Haragudtam a bókért, amit meg is mondtam neki. De ő nem tágitott. Neki én szép, nem, a legszebb voltam. Hiába! „A szerelem vak”.

A négyest szokás szerint vele táncoltam. Remekül táncolt és társalgott.

A második négyes előtt karját nyújtotta sétára. Elfogadtam. Rám nézett hosszan, kezemet megfogta s kérdé:

— Erzsikém, én szeptember hóban elutazom Pestre, még két évem van, hogy tanulmányaimat befejezzem, akkor haza jövök, ugye, megvár, ugy megengedi, hogy ezt az édes kis puha kezét, melyet most a kezemben tartok, ne engedjem el soha többé egy életen keresztül?

Én halál-sápadt lettem s úgy féltem, remegtem, mint egy nyárfa-levél. Kinos esend következett.

— Nem szól semmit, nem szeret? — mondá lesujtva.

Árpád emlékezete.

Magyar hazánk ezer esztendősi történelméről a dicsőséggel, gyászszal és fájdalommal teli nagy események egymásután bukannak lelki szemeink elé. Minden egyes esemény központjában ott áll a mozgató, a kormányzó erő: a történelmi alak.

Nincs is széles e föld kerektségén egyetlenegy nemzet sem, amelyik annyi nagy, annyi dicső történelmi alakkal dicsekedhetnék, mint a magyar. A mi történelmünk tele van nagy alakokkal, akik szívüket, lelküket, sokszor életüket áldozták a haza oltárán.

A nagyok között, a dicsők között az első, a legnagyobb, a legdicsőbb: *Árpád, a honszerző.*

Milyen szépen, milyen igazán megmondja Petőfi, a koszorus költő, hogy ki volt Árpád?, mikor ezt zengi:

„Barátaim, mikor e nevet halljátok,
Mintha oltár mellett a templomban volnátok:
Emeljétek meg a kalapjaitokat,
Mert köszönhetitek neki hazátokat“.

És valóban! Oltárképpé dicsőült Árpádnak a képe az igaz magyar ember szívében, mert hiszen ő szerezte ezt a vért és könnyel áztatott hármass bére és négy folyam ölé, és az ő vérének hősiessége, szívének lángoló szeretete munkált az utódokban is, midőn e földet ezer esztendő megannyi vészében s viharában megtartották drága kincsül a magyarnak.

... Árpád apánk halálának ezredik évfordulója az 1907-ik esztendőre esik. Anonymus írja: „Az Ur megtestesülének 907. évében Árpád, a honalapító elköltözék e világból és tisztességesen lőn eltemetve egy kis patak forrása fölött“.

... Ezer esztendeje porlad immár a

hon- és alkotmány szerző fejedelem ismeretlen sírjában, s ezer esztendeje őrzi emlékezetét kegyelettel, hálával, büszkeséggel a multat és jövődőt megbünhődte magyar.

És most, midőn ránk virradt Árpád apánk halálának ezredik évfordulója, cselekedhetik-e szebben, nemesebben az utódok millióinak lelkes és hálás tömege, mint ha a kegyeletes szív őszinte érzelmeivel világgraszoló ünneppel emlékezik meg a nagy, a dicső honszerzőről?!

Ünnepeljünk hát lelkesen!

De hogy ünneplésünk a nagy honalapítóhoz és a nemzethez egyaránt méltó legyen, a kegyeletes hála mellett arról is kell tanuskodnia, hogy a magyar nemesak ahhoz a földhöz ragaszkodik, a melyet neki Árpád kardja és bölcsessége szerzett, de ahhoz az alkotmányhoz is, melynek eredete Árpádhoz vezet vissza.

Az Árpád-emlékünnepet nem lehet se egy szent misével, se egy pár frázissal tele szónoklat elmondásával elűzni. Nem lehet, de nem is szabad üres ceremóniával a sablonos programmal kitöltött ünnepek közé sorozni, mert ez a legdurvább hálátlanság lenne. De még azt sem szabad megengedni, hogy ezt az ünnepet bizonyos körök foglalják le maguknak.

Hanem komoly, nemes eszmei tartalommal gazdag ünneppé kell avatni az Árpád apánk ezeréves halálának emlékezetére szentelt napot. Legyen ennek az ünnepnek mély, maradandó hatása, értékes erkölcsi tartalma. És legyen ez az ünnep igazán ünnepe gazdagnak, szegénynek, aggnak, ifjunak egyaránt!

Fel tehát az ünnepre!

Lépjenek sorompóba vármegyénk illetékes tényezői, hogy a honalapító, az első

alkotmány szerző, dicső fejedelem ezeréves halotti évfordulója alkalmából vármegyénk minden kis zugában legyen egy nap, melyen lerója az igaz honfi, a lelkes honleány az örök hála, az örök kegyelet adóját annak emléke iránt, aki elvezette népét az — ígéret földére.

Ünnepeljünk!

Tóth Aladár.

A h e t r ől.

— május 17.

A dacsókeszii ág. ev. iskola.

A *Honti Lapok* f. évi május 4-iki számában a közigazgatási bizottsági ülésről a következő jelentést hozza:

„A kir. tanfelügyelő javaslatára elhatározta a közigazgatási bizottság, hogy a dacsókeszii ág. ev. iskolát fentartó egyház megintése, vagy az iskolának esetleges bezáratása iránt felír a közoktatásügyi miniszterhez, mert az iskolában évek óta egy oklevél nélküli mesterember tanít és okleveles egyén alkalmazását a hitközség kicsinyisége és szegénységére hivatkozással úgy az iskolaszék, mint az egyházi főhatóság megtagadta.“

Nem lévén a közigazgatási bizottság tagja, a fenti közleményre észrevételeimet a tanügy érdekében, következőkben terjesztem elő:

A kir. tanfelügyelő rosszul van informálva, midőn azt állítja, hogy az ág. ev. egyházi főhatóság megtagadta az okleveles tanító alkalmazását, — ellenkezőleg, — noha a tanítói oklevéllel nem bíró iparos, jól tanít, — a honti ev. esperességi közgyűlés, mint elsőfokú egyházi felsőbb hatóság, évről-évre elrendeli, hogy a dacsókeszii ev. leányegyház: törvény értelmében okleveles tanítót alkalmazzon, hogy ez mindeddig meg nem történt, ennek oka az, hogy a 20 családból álló, hitbuzgó és hazafias érzelmu, a nyelvhatáron fekvő ev. kis egyház, mely a magvaszakadt Dacsó család buzgalma folytán megmagyarosodott, szegénységénél fogva okleveles tanítót fizetni nem képes.

— Nem, nem szeretem, mondám önkéntelenül.

— De imádott angyalom, — mondá könnyörögve, — hiszen én nagyon gazdag, egyetlen örököse vagyok atyámnak és kegyed királynő lesz, minden gondolatát fogja lesni, teljesíteni a maga rabszolgája.

— Nekem nem kell pénz, fényűzés, — mondám — nincsenek igényeim, ez a csokor szép virág, amit adott, nekem becsebb, mint a királynak a koronája.

— Véggépen elutasít? — kérdé szomoruan.

— Igen, mondám, én nem tudok hazudni, sem szeretni.

— Erzsikém — mondá — hát nem vár meg? Lásd, olyan boldogok lennének! Május eleje van, most két évre hazajönnek, megtartanók az esküvőt ebben a gyönyörű hónapban „mikor a gyöngyvirág nyílik“. Gyöngyvirágból lesz koszorúja, azt hintek a lábai elé az én kicsi édes királynőmnek. Ugy-e, szeretni fog egy kicsit? Nem, nem, csak tűrjön meg maga mellett. Csak lássam, csak a kezét megcsókolhasam!

— Nem lehet, mondám ismét. Nem szeretem, nem tudnám szeretni soha. Hazudni sem tudok, nem akarok!

— Mi van ma? — kérdé kétségbeesve. Május 3, ugye? Ebben a pillanatban, a mikor maga elutasított, elvesztem, megszüntem élni. Az én világom már nem itt van, meghalok, meglásd és ennek maga lesz az oka.

— Ha kényszeritenének a szüleim, —

mondám szomoruan — engednék nekik, de akkor én halnék meg.

— Jól van, mondá, akkor én inkább.

— Dehogyan teszi, — mondám szomoruan — hát maga nem tud férfi lenni?

Aztán táncoltuk a négyest, végül a csárdást. Mikor a táncnak vége volt, kiment a mellék-szobába, én a nővéremmel éppen akkor értem oda, mikor a második pohár jeges-pezsztót akarta felhajtani.

Hirtelen odafutva, karját megrántottam, mire a pohár tartalmával együtt csörömpölve hullott a földre.

Visszafordult, s fájdalmas hangon mondá:

— Köszönöm irgalmát, nagysád, de azt hiszem, elég volt az az egy pohár is, megteszi a hatást.

Végtelenül sajnáltam azt az embert. Bizonyosan tudtam, hogy fog történni valami, de hogy ilyen komollyá váljék a dolog, nem hittem volna. Azután már nem volt kedvem. Siettem haza anyámmal és nővéremmel. A fiatal ember lekisért a kocsiba s mikor bucsuzott egy levélkét csusztatott észrevétlenül a kezembe. Kuszált vonásokkal, ceruzával ez volt rajta: Édes szívem! Néhány nap múlva meghalok. Kérem Istent, ne érje magát soha ilyen fájdalom. Legyen boldog azzal, kiről nem tudott értem lemondani. Zoltán.“

Szegény ember! Ha tudta volna, hogy én nem szerettem sem őt, sem mást, nyugodtan pihenhet ugyan még ma is, mert biz én rajtam azóta sem fogott a szerelem.

A bál után nyolc napra templomban voltam a nővéremmel. A pap ima és beszéd

végeztével felkérte a híveket, hogy mivel M. Zoltán hitsorsosunkat ma temetik, jelenjenek meg a hívek a temetésen.

Éles törsturásként hatottak e szavak lelkemig. Alig bírtam hazamenni. Hat hónapig voltam beteg, de nem tudta senki, mi bajom. Nem feküdtem ugyan ágyban, de néhány nap alatt oly sárga és sovány lettem, mint egy csontváz. — Beteg volt a lelkem! — Nem szerettem azt az embert, de éreztem, tudtam, hogy vele együtt valami édes, kellemes, amit nem fogok feltalálni soha, a sirba szállt.

Mikor 17 éves lettem, egyszerre hosszú ruhát adtak reám, kineveztek nagy leánynak, s mivel sok kérőm volt, választani kellett.

Egészen egyszerűen, mint a mikor közönséges dolgokról beszéltem, mondám:

— Atyám, én nem értek az ilyesmihez, én nem szeretem ezeket az embereket, de nem fogok mást sem, ha ezer lesz is, tessék választani. Mivel anyámnak négy leánya volt, nem is tehetett másként — választott — és én hozzámentem. — Azt mondják, ez szeretett legjobban, mert szintén meg akart halni értem.

Most megvagyunk békés egyetértésben. Ő boldog, mert azt hiszi, hogy nagyon szeretem, habár nem igen mondogatom neki. Én is mutatom, hogy boldog vagyok egy kicsit, pedig jóllehet, hogy ő sem az, de ilyen az élet, a világ, bolondítjuk, ha nem boldogíthatjuk egymást kölcsönösen.

Később már ritkán gondoltam a fiatal emberre. Különösen mikor egy szép és

A jelen esetben, véleményem szerint, a kir. tanfelügyelő feladata nem az, hogy e hazafias missziót teljesítse, a tót vidéken beékelte ág. ev. magyar iskola bezáratása iránt tegyen indítványt, de feladata lenne az, hogy bevárná a felekezeti iskolákról és tanítókról szóló, a parlament által imént letárgyalt és elfogadott tövényjavaslat törvényre emelkedését, a közoktatási miniszternél javaslatot tenne az iránt, hogy a dacsókeszii ev. egyház államszolgálatokkal okleveles tanítókat alkalmazzon.

Mert ha a fent hivatkozott közigazgatási bizottsági határozat értelmében a dacsókeszii ág. ev. iskola bezáratik, ennek eredménye az lesz, hogy a dacsókeszii ev. lakosok tanköteles gyermekeiket vagy nem fogják iskoláztatni, vagy vallásnevelési nevelés céljából gyermekeik egészségének kockáztatásával őket, tél viz idején is, a szomszédos, tisztán tót anyanyelvű apfalvai ág. ev. iskolában fogják taníttatni. Hogy ez tanügyi, egészségügyi és magyar nemzeti szempontból kívánatos-e, ennek elbírálását a kir. tanfelügyelő bőles beállítására bízom.

Laszkár Pál

a honti ág. ev. esperesség felügyelője.

— **Lits Gyula** vármegyének főispánja vasárnap néhány napi tartózkodásra Battára utazott. E hó 21-én részt vesz Selmec város közgyűlésén, és e hó 22-én a korponai vonattal székhelyére hazaérkezik.

— **A Szanatórium egyesület gyűlése.** A József kir. herceg Szanatórium egyesület helybeli fiókbizottsága e hó 17-én értekezletet tartott Kovács S. Endréné drné elnökle alatt, melyen a tagok majdnem teljes számmal megjelentek. Elnöknő bemutatta a központból beküldött okmányát, melylyel a budapesti igazgató-tanácsba hívják meg. Elnök diskusszió tárgyát képezte Lukács György egyesületi elnöknek a titkárhoz intézett levele, melyben élénk agitációra serkent, felveti egy rendezendő koncert eszméjét, a mely koncerten való részvételt Lits Gyula főispán leánya, Moldoványi Sándorné drné, valamint Takács Mihály az Opera kiváló művésze is megígérte. A levél határozott ígéretet is tartalmaz egy a környéken felállítandó diszpenzer ügyében, mi által a felvidék annyira akút tüdőbeteg kérdése je-

lentékeny és hathatós javítást nyerne. A bizottság a levelet örömmel tudomásul vette és elhatározta, hogy a koncert rendezését öszre halasztja, a mikor is az agitációt az egész megyére kiterjeszti és a most működő női-bizottság mellé egy férfi-bizottságot is szervez. Nagy örömmel vették tudomásul Fleischhacker Laura azon ajánlatát, mely szerint június 8-án a Szanatórium Egyesület javára iskolai-ünnepet rendez. Kovács Sebestyén Endréné elnöknő ajánlatára kiegészítették a tisztikart. Társelnöknő lett Marek Károlyné. Alelnöknő Lipsey Ervinné drné, Kulesár Józsefné és Jagasich Sándorné drné. Egyben felkérték az egyesületi orvost, hogy jelöljön ki egy tüdőbajos beteget, a kit ingyenesen elhelyeznének az egyesület gyulai szanatóriumában. Új tagok felvétele után az ülés bevégeződött.

— **Hivatalvizsgálat.** Hirsch Károly dr. kir. tanácsos, pénzügyigazgató, — Belló Árpád m. kir. pü. számellenőr, Haiczl István számtiszt és Naszlen János számgyakornok közreműködése mellett e hó 16-án kezdte meg az ipolysági m. kir. adóhivatal pénz- és ügykezelésénél a vizsgálatot.

— **A Sportklub közgyűlése.** A Honti Sportklub június 2-án délután 5 órakor a klub tele. én tartja rendes tavaszi közgyűlését Somogyi Béla elnökle alatt.

— **Az államrendőrség köréből.** A budapesti főkapitány Gágel János budapesti államrendőrségi gyakornokot segédfogalmazóvá nevezte ki.

— **Adókiivetési tárgyalások.** Az ipolysági kir. pénzügyigazgatóság e hó 21., 22. és 23-án veti ki a III. osztályu keresetadóit a városháza tanácsstermeten. Az ipolyságiak esütörtökön, e hó 23-án kerülnek sorra.

— **Az Iparos Körből.** Az Iparos Kör e hó 11-én Himmler Sándor dr. igazgató elnökle alatt választmányi ülést tartott. Új tagokat vettek fel, távozókat törölték és elintézték a kör adminisztratív dolgait. — Nagy veszteség a körre, hogy Honti Henrik, a kör buzgó, agilis jegyzője e gyűlésen — elfoglaltságára való tekintettel — megvált állásától.

— **Egyesített községek.** Házasnője és Lukanéje kisközségnek: *Lukanéje*, továbbá Alsószelény és Felsőszelény kis községeknek: *Szelény*, végül Apáti és Újfalu kisközségeknek: *Apátujfalu* elnevezés alatt egy kisközséggé egyesítését a belügyminiszter jóváhagyta.

kedves anyukát küldött az Ég. . . Olyan boldog voltam, olyan kedélyes folyton. Kilenc éves korában beteg lett a gyermek egy új napján. Biztam, reméltem, hogy jobban lesz. Április közepe volt. Az orvos szörpököt hozatott valahonnan Csehországból.

Egy reggel megmondotta németül, hogy májusig húzza, halasztja azzal az orvossággal a gyermek életét, ha ez sikerül, akkor meg van mentve, mert a jó levegő már magában véve is gyógyszer, csak el kell vinni a hegyek közé a gyermeket.

A kis leány mindent megértett és kimondhatatlanul örült annak, hogy elutazunk a Kárpátok közé.

— Ugy-e, anyukám, — mondá örvendezve, — ismét megyünk a Maresa nénihez, kimegyünk az erdőbe, kivisszük a Rudit, a Palkót, — barátaink voltak, — aztán nyilni fog a sok gyöngyvirág, sok, sok lesz a lábaink alatt. En majd kötök koszorút anyukának a fejére, magamnak, még a Rudinak és a vén kamasz Palkónak is. Ugy-e, milyen komikusak lesznek?

Nem bírtam egy szót sem szólni. Valami játékot adtam a gyermeknek, kifutottam a másik szobába, úgy sirtam, olyan végszereken hangzottak a gyermek szájából eme szavak, mint egy feltámadt szemrehányás. Ki mondta ezt neki? Ki tanította rá? Senki! Talán az én bűnhődésem kezdődött vele.

Három hét múlva egy reggel arra kért a gyermek, hogy öltöztessék fel, mert nem beteg.

Felöltöztettem. — Leült szépen a szalonban a pamlagra.

— Ugy-e, anyuskám, a ki jó baba volt, azért az anyukák eljön és elviszi magával, Nézd a pálmák alatt ott a sarokban azt a szép anyukát, most az aranyhalaeszkákat nézi, milyen szép fehér a ruhája, aranyos a szárnya, én elmegyek vele.

Azt hittem, lázban beszél a gyermek. Gyorsan vánkost hoztam, s lefektettem.

— Add anyukám a kosárcámát, megyek az anyalokhoz, virit a gyöngyvirág, majd hozok neked sokat, sokat. Jőjj ide, megcsókollak tiszter. . . százszor. Pá, édes!

És lecsukta a szemét. Az orvos abban a pillanatban lépett be, kért, hogy hagyjam pihenni a babát és beküldött a hálószobába. Pedig nem kelt már fel többet. Meghalt!

Ma — 8-án — 5 éve temették. Most, mielőtt az iráshoz fogtam, Munkácsen lakó jó barátaim egy nagy doboz gyöngyvirágot és rózsát küldtek figyelmező jelöl, mint minden éve küldenek, mióta az én számomra elveszett a világ, mióta folyton könyv faked még a tollam nyomán is.

Itt illatoznak előttem a kis leány virágai. Mindennap kérem a jó Istent, hogy hozzon már egyszer — mielőbb — a gyöngyvirág nyílása nekem is egy édes, vágyva várt örömet. Haljak meg én is akkor, mint azok, kik annyira szerettek: — mikor a gyöngyvirág nyílik.

— **Halálozás.** Albert Márton a régi váci patricius családok egyik köztisztviselőjében álló tagja Vácra hosszabb betegség után elhunyt. — Benne Albert Márton szobi járási állatorvos édes atyját gyászolja.

— **Új fogyasztási szövetkezetek.** Meskó Pál a Magyar Gazdaszövetség titkára, és a *Hangya* igazgatója újabban *Zebegény* és *Csábrágvarbók* községekben szervezett a Hangyához csatlakozó fogyasztási és értékesítő szövetkezetet. Mindkét szövetkezet rendes tagja lett egyuttal a Magyar Gazdaszövetségnek is.

— **Az igazságügy köréből.** Az igazságügyminiszter *Popelka* Pál, a máriánosztrai orsz. letartóztatási intézet ügynöki teendőkkkel megbízott gondnokát ugyanehhez az intézethez a fegyintézeti ellenőrök létszámába tartozó ügynökke. nevezte ki.

— **Kivándorlók.** Ipolyszakállosi tudósítónk jelenti: Megható jelenet játszódott le e hó 11-én az ipolyszakállosi állomáson a d. u. 4 óra 32 perckor Párkány-nána felé induló vonatnál. Ezzel a vonattal kelt utra öt ipolyszakállosi ember, hogy Amerikába utazzék, keresni azt, amit az édes anya-földön nem tudott megtalálni, a boldogulást. Szeretem az egyszerű embereket. Elbeszélgettem velök a vonatindulás előtt, hogy megtudjam: mi vezérli őket ki az új-világba. Beszéltek. Elmondták, hogy elmennek Amerikába, pénzt keresnek s majd 3-4 év múlva hazajönnek, itthon birtokot vásárolnak, házat építenek s mint vagyonos emberek élnek itthon jómódban. Láttam szomorú ábrázatukon, hogy káprázó szemük látja a nagy gamma-pénzt, melybe Amerikában csak bele kell markolniuk. Láttam, hogy ezek a jobb sorsra érdemes szegény emberek is el vannak bolondítva, — hát nem is szóljam nekik arról, hogy — ember tervez, Isten végez. — Ekközben megérkezett a vonat. Bucsuzkodtak a szerencsétlenek. Egyik apró gyermekeit, másik agg szülőit, harmadik fiatal nejét öleli, csókolja szenvedélyesen és sirnak . . . sirnak. Mi pedig, akik néma, mélyen meghatott szemlélői vagyunk ennek a szomorú, szívtéppő jelenetnek, egy-egy könnyüt törölünk le arcunkról . . . Vajjon látják-e még e kivándorlók szülőföldjük szép határát, ölelhetik-e valaha azokat, akik még most is siratják őket? . . . S vajjon meddig emészti még ez a veszedelmes kor szegény magyar hazánkat? . . .

— **A tanügy köréből.** A közoktatásiügyi m. kir. miniszter *Szabó* Sámuel a gyekési elemi népiskolához tanítóvá nevezte ki.

— **Pánszlávizmussal vádolt jegyző** című mult számbeli közleményünkre alábbi nyilatkozatot kaptuk:

Tekintetes Szerkesztő Ur!

Az „Alkotmány” és „Selmecbányai Hirdető”-ban egy cikk jelent meg, mely engem pánszlávizmussal vádol. Annyira nem fér kétely az en magyarságomhoz, hogy nem is tartottam méltónak arra feladni, mert oly ember irhatta, a ki vagy lelkiismeretlen, hogy egy ily vádat oly könnyen odavet, vagy nem ismer engem. Hogy ellenségeim, vagy az ismeretlenek rólam mit gondolnak, azzal keveset törődöm, de mikor b. lapja isátvette o cikke magvát, s a tekintetes Szerkesztő Ur, ki maga is köztisztviselő e vármegyében, szigorú vizsgálatot kér a „pánszlávizmussal vádolt jegyző ellen,” kit napokig sem szabad ott eltűnni, ha a vádak igazak, akkor esodálát fogott el, hogy hát még a saját feljebbvalóim sem ismernek, hogy még ők is feltételeznek nálam ilyesmit.

Megjegyzem, tagja vagyok a törvényhatósági bizottságnak, s mit gondol tek. Szerkesztő Ur, be mernék-e lépni a vármegye székházába, ha én tót lennék. — Hisz leégne a bőröm!

Büszke voltam arra, hogy mint idegen, éppen a vármegye egyik legexponáltabb helyére kerültem, hogy szolgáljam községemet, vármegyémet és hazámat. Büszke lettem, hogy honti lehettem, de büszke vagyok arra is, hogy Barsban születtem.

Már pedig Bars egyetlen egy tótot sem termett.

S én vagyok a tót? A ki magyaranyától magyar tejet szívtam, ki gyermek és ifju éveimet a hős honvédek vére által áztatott édes magyar földön: Nagysallón töltöttem; ki mielőtt idekerültem, azt sem tudtam, mi az a pánszláv? Én, a ki kis gyermekkorom óta mindig a legszélsebb függetlenségi zászlóhoz tartoztam s példákkal tudom bizonyítani, hogy azért meg is szenvedtem?

Én, a ki középiskoláim nagyobb részét a lévai kegyesrendi gimnáziumban végeztem?

Én, ki a legutolsó nemzeti ellenállás alkalmából is — minden szerénység nélkül legyen mondva — helyt tudtam állni?

Én, kinek hivatalos jelentéseim és előterjesztéseim a járási és központi irattárban bármikor megtekinthetők, tót lehetek-e egyáltalán?

Nem! tekintetes Szerkesztő Ur! És nem!

Hála Istennek, vagyok olyan magyar, mint bárki ez országban, s ha a haza kívánja, én az élettem bármikor felajánlom. Hisz ha tót lennék, engem vasvillával fogadna szülőföldem, mit meg is érdemelnek akkor, pedig elég gyakran fordulok meg köztük

Ne huzzák le legalább az emberről a tisztességet, ha már a tisztviselőt meg is hurcolják.

Községem sajátos viszonyait igen kevesen ismerik s e nélkül bajos egyet-mást itélni. A midőn én idejöttem 7 és fél év előtt, a közbéke fel volt dülva, alakosság veszekedett, verekedett egymással. Tehát első sorban a közbéke helyreállítása vált szükségessé s most is ez lebeg szemeim előtt.

Én mindig felettes hatóságaim jóváhagyásával kezdtem valamit s még sokat írhatnék egyről-másról, okmányokkal bizonyítva eljárásom helyességét, hát mit akarnak tőlem tulajdonképen? Tönkretenni? — A botnak két vége van.

Az én eljárásom helyességét eddigi működésem, főnökeim megelégedése teljesen igazolják. En erről az utról soha le térti nem fogok, mert nem akarok boldogult elődöm sorsára jutni.

Csak kavarják a piszkot, csak rontsák le azt, amit nekem nyolcadfél évig, küzdelmek árán, nagynehezen felépíteni sikerült! De a felelősek is ők lesznek akkor! Csak rajta!

Végül azt bátorkodom megjegyezni, hogy szegycmenteljes állapot az, ha egy tősgyökeres magyar embert, ki tótul sem tud, könnyelműen „pánszláv“-nak neveznek.

Igen szépen kérem jelen soraim teljes közzétételéig addig is, míg alkalmam nyílik személyesen szóval igazolni magamat a vármegye nagyrabecsült közönsége előtt.

Maradtam legmélyebb tiszteletem nyilvánítása mellett stb.

Fendt Vilmos
községi jegyző.

Készséggel adunk helyet e nyilatkozatnak, mert mi a *Selmecbányai Híradó* cikkének kivonatos átvétele által nem akartuk magunkat azonosítani a cikkben elhelyezett váddal, de igenis provokálni akartuk azt, hogy Fendt Vilmos, mint köz-tisztviselő a legszörnyűbb váddal szemben, ami magyar embert érhet, magát igazolja. Azaz nem hogy igazolja, mert e *határozott formában* emelt vád elhárítására egy puszta nyilatkozat, melynek elsősorban az *Alkotmány*-ban és a *Selmecbányai Híradó*-ban kellett volna napvilágot látni — legkevésbé sem elegendő. *Megtörtlésre* van itt szükség, azért vagy *szigorú vizsgálatot* követelünk, vagy ami még nagyobb megnyugtatóra szolgálhat: *indítson sajtópert*

Fendt Vilmos a *Selmecbányai Híradó* cikkének szerzője, *Egy figyelő* ellen. Az ügyet különben ébren nyilvántartjuk.

— **Évzáró vizsgák.** Az alsóbátvidéki ág. h. ev. iskolakörben a napokban folytak le az évzáró vizsgák. F. hó 12-én délután Százdon, hol az immár megmagyarosított ev. szülők gyermekei igen szép sikerrel vizsgáztak; f. hó 13-án d. e. Ipolyszakállon hallottunk szép és kedves vizsgát; f. hó 14-én d. e. Börzsönyben volt a vizsga, ahol a lelkes és igen képzett tanító teljesen magyarrá tette már iskoláját; végül f. hó 15-én d. e. a csanki gyermekek vizsgáztak. Itt is szépen haladnak a magyarosodás felé. Ugyancsak évzáró vizsga volt f. hó 14-én d. e. a béli és a lonti róm. kat. iskolákban, 14-én d. u. pedig az ipolyszakállosi róm. kat. tanító adott remek vizsgát *140 tanítvánnyal*.

— **Allatdíjazás Szobon.** A Hontvármegyei Gazdasági Egyesület e hó 9-én Marek Károly alispán, Bolgár István egyesületi titkár, az állattenyésztési felügyelő, és Albert Márton szobi járási állatorvosból álló szakkbizottság útján tenyészállatdíjazást rendezett Szobon. Összesen 32 darab szarvasmarhát hajtottak fel. Az első díjat Vörös György, a másodikat Molnár József, a harmadikat id. Skripek István szobi lakosok tehenei nyerték el. Az üszök díjazásánál Mácica Ignác helembe lakos az első, Kormos Mihály a második, és Kormos Mihály bíró szobi lakos a harmadik díjat kapták.

— **Majális.** Az „Iparos Kör“ e hó 26-án a Parasa erdőben, a szokott helyen erdei mulatságot tart. Folytatni este a Nagyszállóban fogják.

— **Csapadékmérő állomás Szobon.** A kir. országos meteorológiai és földmágnességi intézet a napokban csapadékmérő állomást szervez Szobon, és az észlelések vezetésével *Lacsny Ferenc* szobi tanítót bizza meg.

— **A Selmeci Ujság Zólyomban.** A Wágner László dr. ügyvéd szerkesztésében megjelenő „Selmeci Ujság“ gazdát cserélt, amennyiben az *Nadosy Ferenc*, a Zólyomvármegyei Hírlap szerkesztőtulajdonosa birtokába ment s így a lap kiadóhivatala ezentul szintén Zólyomban lesz.

— **Benkő sorsjegye bankó!** Dacára minden versengésnek, az osztálysorsjegyek egyike azon játékpapíroknak, melyek kitűnő, ugyszólván egyedülálló játéktervük következtében a legkedveltebbek. Mindenki viszonyaihoz képest, saját tetszése szerint vásárolhat sorsjegyeket, melyek ellenében alapos kilitása van, hogy rövid időn belül egy nagyobb főnyereményhez juthat; bizonyosság erre ama tény, hogy a Benkő Bank (Budapest, Andrássy-ut 60) az utóbbi évben a nagy jutalomdíjat 600.000 koronát, továbbá a 200.000 koronás főnyereményen kívül kétszer 60.000 koronát, háromszor 30.000 koronát, kétszer 25.000 koronát és sok 10.000 és 5000 koronás főnyereményeket fizetett ki t. vevőinek. Vásárolja tehát sorsjegyeit a Benkő Bankban, mert hiába, a legigazabb mottó, Benkő sorsjegye Bankó.

— **Az a szerencse,** amely Dörge Frigyes bankházát (Budapest, Kossuth Lajos-utca 4.) tünteti ki kegyeivel, határozottan mesészerű. A magyar királyi szab. osztálysorsjátéknak egyetlen huzása nem mulik el a nélkül, hogy ezen azonnali nyeremény-kifizetéseiről híres cég egy tetemesebb összegről szóló örömhírral ne örvendeztetné feleit. Ismételten, s ezuttal kétszer egymásután itt nyerték meg az elérhető legnagyobb nyereményt. Sok más nagy nyereményösszeget kívül nevezett bankház legújabbán 1907. április hó 15-én 400.000 koronás nyereményt fizetett ki és rövid idővel azelőtt ugy e cég, mint az üzletileg hozzátartozó elárúsító 600.000 k., 4-szer 400.000 és 200.000 k., 3-szor 100.000 k., 3-szor 80.000 k., 2-szer 70.000 k., 3-szor 60.000 koronát fizettek ki. Ez igazán mesébe illő szerencse és senkisémet esodálkozhatik a fölött, hogy a vevői körében oly népszerű főelárúsítóhely napról napra rohamosan nagyobbodik. Miért is játsunk tulajdonképen? Bizonyára csak azért, hogy nyerjünk. És természetesen leg ott történik a legtöbb megrendelés, a hol azt legkönnyebben elérhet érne. Ez tehát logikus és egyszerű, de végül nem áll egyébből, mint levelező-lapon egy sorsjegyet megrendelni, (Egy egész 12 k., egy fél 6 kor., egy negyed 3 kor., avagy egy nyolcad 1 kor. 50 fillér.) Mindenesetre azonban figyelmeztetnünk kell tisztelt ol-

vasóinkat, hogy megrendeléseiket rögtön eszközöljék, mert a még eddig soha nem létezett óriási eredmények mellett, melyeket Dörge Frigyes bankháza Budapest, Kossuth Lajos-utca 4. folytatolagosan fölmutatott, nem lenne különös, ha szelvényhosszában ismeretes szerencse-számái a legrovidebb idő alatt el nem adatnának. Kívánatra a cég e szerencse-számokat 68308., 65744., 75051., 78808., 55930., 75056., 55694. tisztelt olvasóink részére néhány napig rezerválja.

IRODALOM.

— **Sajó Sándor premiérje.** Sajó Sándornak, a koszorus költőnek, a Teleki-díjjal jutalmazott 3 felvonásos vígjátéka, a *Zrinyi György házasságát*, mint már jeleztük, napjente, mutatja be a Nemzeti színház. Zrinyi Györgyöt Beregi Oszkár, Széchy Tamást Szacsavay Imre, a két Széchy leányt Török Irma és Várad Aranka. özv. Bánfinét Vizváriné, Bánfi Marcsát Paulay Erzs, Pósházit Gabányi Árpád játssza. A darabban előforduló énekkari részt (Szikszói harc, Katona kar) Zempléni Árpádné Révész Anikó állította össze Tinódi után.

Nyilt-tér.

(E rovat közleményeiért nem felel a szerkesztő.)

Fogászati műterem Ipolyságon.

Van szerencsém a n. é. közönség b. tudomására hozni, hogy budapesti

FOGÁSZATI MÜTERMÉM

folyó évi június hó 1-étől
Ipolyságra (a Lengyel Ferenc-féle házba)

helyezem át,

mely időtől fogva állandóan a n. é. közönség rendelkezésére állok.

A n. é. közönség eddigi szives pártfogásáért köszönetemet kifejezve, ígérem, hogy mint eddigi rövid itt tartózkodásom ideje alatt, ugy ezután is arra fogok törekedni, hogy *műtermemben végzendő fogászati ténykedéseim mindig legnagyobb gondat és körültekintéssel, valamint legjobb szakutadomány szerint készíthessenek.*

Magamat továbbra is a n. é. közönség becses pártfogásába ajánlva maradok

Ipolyság, 1907. április hó 26-án.

teljes tisztelettel:

Reményi Frigyes

fogtechnikus,
„szájpadlásnélküli műfogspeciálista.“

Vig Miksa

a Pannónia elit-kávéház tulajdonosa tisztelettel tudatja a n. é. közönséggel, hogy a legújabb, Lukács Sándor elsőrendű budapesti cukrász módszerével kitanult

fagyalt készitést

pünkösdi vasárnapján kezdi meg

Kéri a n. é. közönség szives jóindulatu pártfogását.

Vizsgalapok

Hontvármegye címerével

100 darab **95** fillér.

(Portó 100 darabnál 30 fillér.)

Iskolai bizonyítvány

50 drb **1 k.**, 100 drb **1.50 k.**

Izléses, esinos kivitel, finom elsőrendű, magyar papír.

Neumann Jakab
nyomdatulajdonosnál
Ipolyzágon.

Parcellázható földbirtokot vételre keresünk. **Parcellázásokat** végzünk **bizományban** is. Nyereség megbízó. Műszaki, jogi, pénzügyi teendőket végezzük. **Birtokterhek lefizettettek.** Birtokok 50 százalékkal előnyösebben értékesíthetők vállalatunk útján. Telepítünk. Előnyös feltételek.

Ugyanitt élő s holt felszerelvények, kastélyok, nyaralók, parcellázásokból részbirtokok jutányosan kaphatók.

Bővebbet

KISS GYULA
Földbirtok Parcellázó Vállalatánál
Szombathely (Vas m.)

310. 1907. vh. szám.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. tc. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, — hogy a vámosmikolai kir. járásbíróságnak 1906. évi V. 511. számú végzése következtében Rácsay Géza dr. ügyvéd által képviselt Közalapítványi kir. ügyigazgatóság javára Rödli Ernesztin ellen 25000 kor. s járulékaik erejéig 1906. évi november hó 28-án foganatosított kielégítési végrehajtás útján le és felül foglalt és 987 koronára becsült következő ingóságok, egymint: butorok, nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a vámosmikolai kir. járásbíróság 1906. évi V. 511. 3. számú végzése folytán 25000 kor. tőkekövetelés, ennek 1906. évi november hó 9 napjától járó 5% kamatai 1/8% váltódíj és eddig összesen 224 kor. 15 fil.-ben bíróilag már megállapított költségek erejéig Kovács-patakon leendő eszközölésére 1907. évi június 6-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitzetnek és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. tc. 107. és 108. §-ai értelmében készpénz fizetés mellett a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felül foglalták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. LX. tc. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Vámosmikolán, 1907. május hó 6-án.

Németh Emil
kir. bir. végrehajtó.

FRISCHER ADOLF férfi-szabó és divatáruháza Ipolyzágon.

Ismert elsőrangú szabászat.

Angol és hazai gyártmányú szövetek nagy választékban. „Borsalino” és „Pichler” kalapok egyedüli raktára.

Uti kosarak és bőrdöngők kitűnő anyagból!

A tavaszi és nyári saison divatkülönlegességei, a legújabb divat szerinti kalapok, nyakkendők (Castle Make) férfi- és nő-cipők elsőrangú cipészekről, izléses gyermekruhák s mindennemű férfi-divat és toilette-cikkek nagy választéka áll üzletemben a t. vevőközönség rendelkezésére.

Kitűnő és praktikus vízhatlan vadászgallérok, bagaria cipők, sport sapkák, kalapok és harisnyák raktára.

Mindezen cikkeket a leg gondosabb izléssel, az elegancia mellett a tartósságra való figyelemmel elsőrangú cégektől szereztem be és az árakat a legjutányosabban számítom, úgy, hogy tisztelt vevőimet teljes megelégedésükről biztosíthatom.

Tisztelettel

Frischer Adolf.

Uti kosarak és bőrdöngők kitűnő anyagból!

nélkül ne együnk levest!
Néhány csepp elegendő!

Idomított barna **vizsla,**

70 koronáért eladó.

Sümege Ernőnél
Vámosmikolán.

SINGER

varrógépek különféle célokra.

Nem csupán ipari célokra, hanem a családban előforduló összes varrómunkákra egyedül általunk szerezhetők be.

Vigyázn!

kell, hogy a vétel csak a MI üzleteinkben eszközöltessék.

Valamennyi fiókjaink erről a védjegyről ismerhetők fel.

A reichenbergi (Csehország) kiállításon az eredeti Singer varrógépekért és azokon kiállított varró- és műhímzési mintamunkákért a legmagasabb

allami diszoklevelet nyerte el.

SINGER Co. Varrógép R. T.

LÉVA, Kazinczy-utca 2. szám.

A ki eddig eredménytelenül játszott az osztálysorsjátékon

A ki még egyáltalán nem kísérelte meg abban szerencsésjét

A ki tényleg főnyereményhez akar jutni

A ki pontos és előzékeny kiszolgálásban akar részesülni, az forduljon bizalomteljesen a legnagyobb szerencsegyűjtődéhez

GAEDICKE bankházához.

Az I. osztály huzása már **május hó 23. és 25-én.**

Ezen huzásokhoz ajánlunk:

Egész	Fél	Negyed	Nyolcad sorsjegyet
12.—	6.—	3.—	1.50 koronáért.

A pénz beküldéséhez szükséges postai befizetési lapok ingyen és bérmentve.

GAEDICKE bankház

BUDAPEST, IV., Kossuth Lajos-utca 11. szám.

1812. 1907. tkv. szám.

Árverési hirdetményi kivonat.

A vámosmikolai kir. járásbiróság, mint tkvi hatóság közli, hogy Kádár Kálmán ügyvéd által képviselt Murányi Miklós loato lakos végrehajtató kérelme folytán Czimbó István és Czimbó József perőcsényi lakosok végrehajtást szenvedettek elleni 228 kor. 12 fill. tőke, ennek 1900. évi június hó 25-től járó 8 százalékos kamatai, 88 kor. költség, a csatlakozónak kimondott Kovács Péter 50 kor. tőke, ennek 1905. szeptember hó 1-től, járó 6 százalékos kamatai, 33 kor. 80 fill. költség, Veró Sándor csatlakozó 130 kor. tőke, ennek 1905. évi szeptember 20-tól járó 6 százalékos kamatai, 63 kor. 22 fill. eddigi, és 11 kor. 45 fill. jelenlegi, költségek erjéig az árverést elrendelte.

Minek folytán Perőcsényben a község házában 1907. évi május hó 31-ik napján d. e. 10 órakor megtartandó nyilvános árverésen eladatni fognak a következő ingatlanok, u. m:

1. A perőcsényi 1134. sztjkvben A. † 250. hrsz. szántó, kikiáltási ára 17 kor.
2. A perőcsényi 1134. sztjkvben A. † 258. hrsz. szántó, kikiáltási ára 12 k.
3. A perőcsényi 1134. sztjkvben A. † 308. hrsz. szántó, kikiáltási ára 15 k.
4. A perőcsényi 1134. sztjkvben A. † 334. hrsz. szántó, kikiáltási ára 9 kor.
5. A perőcsényi 1134. sztjkvben A. † 1949. hrsz. szántó, kikiáltási ára 96 k.
6. A perőcsényi 317. sztjkvben A. † 1032. hrsz. szántó kikiáltási ára 23 k.
7. A perőcsényi 317. sztjkvben A. † 1359. hrsz. szőlő, kikiáltási ára 60 k.
8. A perőcsényi 792. sztjkvben A. † 2660. hrsz. pince, kikiáltási ára 20 kor.
9. A perőcsényi 134. sztjkvben A I. 1. sor. 128. hrsz. 32. ö. i. sz. ház és beltelek, kikiáltási ára 953. kor.

Arverezni szándékozók tartoznak bánatpénzzel a kikiáltási ár 10%-át készpénzben, vagy óvadékképes értékpapírokban a kiküldött kezéhez letenni, avagy a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbiróság, mint tkvi hatóság.
Vámosmikolán, 1907. március 24.

Kraicz
kir. aljbíró.

UJ! * FÉRFI SZABÓ-ÜZLET * UJ!

IPOLYSÁGON, a Fő-téren, Holeczer nagyszállója épületében.

Tisztelettel van szerenésém a nagyérdemű közönség b. tudomására hozni, hogy

Hirschfeld Miksa és Társa cég szabóüzletét átvettem.

Mint szakember, minden törekvésem oda fog hatni, hogy tisztelt vevőimet a *legnagyobb pontossággal* kiszolgáljam. *Huszonöt éves gyakorlatom e téren biztosítja* a m. t. közönséget, hogy a *legkényesebb izlésnek* és *minden igénynek is eleget fogok tehetni.*

Egyszersmint bátorodom felemlíteni, hogy a **tavaszi és nyári SZÖVETEIM** megérkeztek a legszebb és legdivatosabb kivitelben.

Alázattal kérve a nagyérdemű közönség b. pártfogását, vagyok tisztelettel

Schwarez Sámuel.

Hirdetéseket
jutányosan közöl a
HONTI LAPOK.

Báró Kozmitza — Ezelőtt
Mattioni-féle
budai
Király-keserűvize
az
Erzsébet-Sósfürdő
Enyhe hashajtó. főforrása.

CLAYTON & SHUTTLEWORTH
Budapest, Városliget körút 63.
Által a legjutányosabb árak mellett ajánlatnak:
Locomobil és gőzcséplőgépek,
szalmakazalozók, járgány-cséplőgépek, lóhere-cséplők, tisztító-
rosták, konkolyozók, kaszáló- és aratógépek, szénagyűjtők,
boronák,
sorvetőgépek, Planet jr. kapálók,
szecsavágók, répvágók, kukorica-morzsolók, darálók,
örlőmalmok, egyetemes acél-ekék, 2- és 3-vasu
ekék és minden egyéb gazdasági gépek.

Benkő sorsjegye

Bankó!

AZ I. OSZT. SORSJEGYEK ÁRAI:

1/8 K1.50

1/4 K3.-

1/2 K6.-

1 K12.-

BENKŐ BANK BUDAPEST ANDRÁSSY UT 60

Sorsjegyeink Ipolyságon kaphatók: **SZKLDÁNYI KÁROLY** takarékpénztári titkár urnál.

Nyomatott NEUMANN JAKAB gyorsajtóján Ipolyságon.